

— Вий бързате съ вашата присяда. Не само Българитѣ, но и мнозина отъ кадровитѣ испопадаха, се обадихъ азъ, като нарѣкохъ и имената на падналитѣ.

Ето ти нѣ! вий ми указвате на отдѣлни личности тогава когато цѣлия пѣтъ е покритъ съ паднали Българци, убѣдително ми отговори Живаревъ.

Въ това врѣме дружинния командиръ, полулегналъ на посланото персийско килимче, удряше съ нагайката си по повѣхналата отъ горѣщината трѣва.

— „Не увивай“, Павликъ, скоро ще се срѣщнемъ съ Турцитѣ, подзакачи го Штабсъ-Капитанъ Усовъ.

— Деньтъ се вижда отъ сутриньта, отговори Подполковникъ Калитинъ злобно, а подиръ прибави: кожитѣ имъ ще смѣкна!

— Господинъ Подполковникъ, отъ коя сутринъ се вижда деньтъ? На ли отъ тая на Императорския смотръ въ Кишиневъ? се осмѣлихъ да го попитамъ азъ.

Подполковникъ Калитинъ ме изглѣда, но нищо не ми отговори. Горния въпросъ азъ направихъ за да припомня на офицеритѣ за успѣха на опѣченцитѣ въ казавий смотръ и хвалбитѣ, които тѣ сами сиѣяха върху имъ.

Слѣдъ една почивка отъ 3¹/₂ часа, опѣлчението продължи пѣтя си. При това, втората половина отъ перехода бѣше не по лека отъ първата. Опѣлченцитѣ пакъ падаха на всѣка крачка.

Въ врѣме на похода, Подполковникъ Калитинъ неуморно изпълняваше заканванието си. Той постоянно удраше когото и гдѣто попадне, не изключая и кадровитѣ.

По едно врѣме вървѣхме съ Штабсъ-Капитанъ Поппова, когато съглѣдахме двама ун. офицери легнали на пѣтя, едина отъ тѣхъ бѣше ун.-офиц. Бондаръ — отъ 2-а рота.

— Не ви ли е срамъ отъ Българитѣ? имъ извика Попповъ, та сте легнали на пѣтя, още повече, че сте безъ торби.

Не можемъ да вървимъ, Ваше Благородие, отговориха ун. офицеритѣ, сила нѣмаме и краката ни не държатъ вече.